

Послѣ паденія Цариграда
 Мног' ещ' уржжни Българи бѣхж,
 Браняхъ храбро своѣхъ свободѣ
 Крѣпости горек' опърно държяхж.

Турская тамо власть нестигаше
 А в' условіемъ привзѣты градове
 Народъ уржженъ се живѣѣше
 Можеше той паки да с' отърве,

Сънмище ако грѣцко духовно,
 Селиму не бѣ съвѣтовало
 С' сърдце лѣкаво, злобно безбожно
 Общо му разорѣнье вдыхнѣло!

Тогда ѣ было страшно рыданье!
 Колко невиннѣхъ крѣвь с' ѣ пролѣла!
 Църквы в' ужасное разорѣнье
 Скърбь, плачь, жалост' обща ѣ была!

Зданія ѣ пожаръ погълнѣлъ!
 Българско царство с' ѣ изгубило,
 Варваринъ в' мрачность го заровилъ
 Слънце свободы с' ѣ потъмнило!

Българка бѣдна тогда глѣдала,
 Мило ѣ чядо клано да трѣпти!
 Люто безъ помощи ѣ пищѣла,
 Кой можалъ ѣ да ѣ утѣши!